

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.220/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Bosch Márta ügyvéd (cím14) által képviselt **Felperes1** (cím1) felperesnek – a Kozma Ügyvédi Iroda (Cím15 ügyintéző: dr. Kozma György ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.652/2020/44. számú ítélete ellen az alperes 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezése, míg a felperes másodfokú eljárásban 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 328.000 (háromszázhuszonnyolcezer) forint fellebbezési és 20.000 (húszezer) forint csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. május 19-én meghozott 22.M.70.652/2020/44. számú ítéletével felmentési időre járó távolléti díj és végkielégítés címén 1.800.000 – 1.800.000 forint, továbbá sérelemdíj címén 500.000 forint, valamint 530.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára. Akként rendelkezett, hogy az eljárás során felmerült 303.000 forint illetéket az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. szeptember 1-től állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, utoljára habilitált egyetemi docens munkakörben dolgozott a Intézetben. Oktatói, kutatói feladatai mellett 2013-tól a egyetem nemzetközi kapcsolatokért felelős dékánhelyettesi pozícióját is betöltötte, amelynek keretében a külföldi hallgatókért és az intézmény nemzetközi kapcsolatainak fejlesztéséért volt felelős.

[3] 2019. februárban indította el az alperes az ún. MBA Diplomáciai és nemzetközi szervezetek specialista szakirányú angol nyelvű továbbképzési szakot, amelynek szakvezetője a felperes lett. Munkáját segítette tanú5 és tanú4 szakkoordinátor, valamint tanú7 tanulmányi felelős. A felperes 2019. október 1-től nem tartott igényt tanú5 koordinátori munkájára.

[4] Az alperesnél dr. tanú6 angol nyelvtanár felelt a külföldi hallgatók nyelvi kompetenciájának felméréséért és kapcsolatban állt egy kínai fejedelmekkel, amely külföldi hallgatókat toborzott az alperes részére. Dr. tanú6 2019 tavaszán a egyetem1en nyelvi felkészítő képzésen résztvevő olyan kínai hallgatók nyelvi kompetenciájának felmérését végezte, akik előzetesen az alpereshez is jelentkezést nyújtottak be. Úgy ítélte meg, hogy a kínai hallgatók a kurzus befejezése után sem érik el az alperes által támasztott nyelvi bemeneti követelmény (B2) szintjét, ezért 2019 áprilisában megkereste a felperes azzal, hogy egy nyári intenzív kurzuson való nyelvi felkészítéssel esélyt kellene adni a hallgatójelölteknek a felvételi feltételeknek való megfelelésre. Ezt követően egyeztetés kezdődött a felperes, dr. tanú6 és más kollegák között a nyári intenzív nyelvtanfolyam egyetemen belüli vagy külső vállalkozási alapon történő megszervezésének lehetőségeiről, de a tanfolyam megszerzésére nem került sor. A felperes - helyesen - 2019. augusztus 16-án tájékoztatta dr. tanú6t, hogy a továbbiakban nem áll szándékában vele együtt nyelvi vagy egyéb képzést szervezni, kizárólag az egyetemi ügyekben kíván együttműködni.

[5] 2019. július 1-től tanú1 kapott megbízást a kar kar dékáni feladatainak ellátására.

[6] A 2019. szeptemberben induló MBA képzés térítési díjaként tanú3 az előírt 3500 EUR félévi költségterítés helyett 3000 EUR-t, egy kurd házaspár pedig – akik már korábban jelentkeztek a képzésre – 7000 EUR helyett 5000 EUR tandíjat fizetett be. Az Egyetem Hallgatói Juttatások és Térítések Szabályzata (a továbbiakban: Hjt.sz.) 10.§ (5) bekezdésében foglalt eljárásrend szerint az önköltség alóli kedvezmény megállapítása rektori

hatáskör a kancellár véleményének egyidejű kikérésével. A tandíjkedvezmény engedélyezésére irányuló eljárás a hallgató erre irányuló írásbeli kérelmével indul, azonban ilyen kérelem és a kedvezmény megadására vonatkozó írásos engedély egyik esetben sem készült.

[7] A felperes 2019. október 1-jével családi körülményei miatt lemondott a dékánhelyettesi pozíciójáról és kizárólag a kutatói, oktatói, projektvezetői és az MBA szakvezetői feladatait kívánta elvégezni. A dékánhelyettesi feladatait 2019. október 7-én átadás-átvételi jegyzőkönyv mellett adta át a dékánnak.

[8] A felperes és tanúl dékán között 2019. november 08-án történt e-mail váltásban a dékán a felperes azon magatartását, hogy nem bocsátott rendelkezésére bizonyos anyagokat gonosz magatartásnak minősítette („ilyen gonosz magatartást nem tapasztaltam még életemben”). A 2019. november 09-ei e-mailben a dékán fegyelmi eljárást helyezett kilátásba felperessel szemben, illetve közölte vele, hogy „Gonoszkodásból jelesre vizsgázott, azt elismerem, de a karon ilyen magatartásnak nincs helye és nem is lesz”. Mindkét e-mail másolatban megküldésre került a rektor részére.

[9] A 2019. december 10-ei 21:50-kor kelt e-mail üzenetében a dékán az alábbi kifejezésekkel illette felperest, illetve minősítette felperes viselkedését: „Ha tájékoztatni akart volna, akkor egy FYI-t beszúr, ha már a megszólítást nem ismeri, habár végzett protokoll szakember, de azt nem tanulta meg, hogy egy emailre hogyan kell válaszolni. Szánalmas szakvezető, aki csak vádol és vádol... hisz a legjobb védekezés a támadás. A gonoszság csúcsa!...). Az e-mail másolatban megküldésre került a rektor, a korábbi dékán (dékán) és személy részére is.

[10] 2020. január 10-én a dékán egyetem ügyszám. számon írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest azzal az indokkal, hogy a felperes nem biztosított hozzáférést számára a nemzetközi MBA anyagokhoz. A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. június 17-én kelt ügyszám/31. számú ítéletében megállapította, hogy az írásbeli figyelmeztetés részben valótlan, illetve teljes mértékben okszerűtlen indokolást tartalmaz, így jogellenes, ezért azt hatályon kívül helyezte. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2021. december 7-én kelt ügyszám/5. számú ítéletével az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[11] A felperes 2020. január 15-én belső vizsgálatot kezdeményezett az egyetem kancellárjánál egy külföldi jelentkező ügyében.

[12] 2020. január 24-én pénteken 17:30 körül, munkaidő után a dékán zárcserét hajtatott végre a felperes és másik két kolleganője közös irodáján. Erről a felperest, az érintett kollégákat és az intézet igazgatóját sem előzetesen, sem utólag nem értesítette. Az intézetben

pótkulcs nem került elhelyezésre, a kulcs tanúl dékánnál volt, aki megtiltotta, hogy azt a felperes részére kiadják.

[13] Az alperes a felperes jogviszonyát a 2020. január 21-én kelt és 2020. február 3-án közölt felmentéssel tartós alkalmatlanság jogcímén bizalomvesztésre hivatkozással 30 nap felmentési idővel megszüntette, rögzítve, hogy a felperes a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 37.§ (2) bekezdése alapján végkielégítésre nem jogosult.

[14] A felmentés első indoka szerint a felperes az egyetem kínai hallgatói részére az egyetem által szervezett térítési díjas angol nyelvi képzés saját szervezésben történő megvalósítására, kiszervezésére irányuló lépéseket tett, amellyel kapcsolatban az új dékán elől információt kívánt elhallgatni és dékánhelyettesként kollégáit is erre utasította. Ez alapján az új dékán az általában elvárhatóság mércéje szerint sem kívánt együttműködni, és magatartásával megsértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (1) és (2) bekezdésében foglalt általában elvárható magatartás és kölcsönös együttműködés alapelvét, illetve az Mt. 8. § (1) bekezdése értelmében az egyetem jogos gazdasági érdekeit ténylegesen, közvetlenül és súlyosan veszélyeztette.

[15] A felmentés második indoka szerint a felperes az egyetem szabályzataival ellentétes módon, hatáskörét jelentősen túllépve, az egyetemnek anyagi hátrányt is okozva szakfelelősként saját döntése alapján önköltség kedvezményt állapított meg és kommunikált a hallgatók részére. Magatartásával megszegte a Hjt.sz. 10. § (5) bekezdésében foglalt eljárásrendet, mely szerint az önköltség alóli kedvezmény megállapítása rektori hatáskör, a kancellár véleményének egyidejű kikérésével. A döntés előkészítése az oktatási dékánhelyettes hatáskörébe tartozik, aki úgy nyilatkozott, hogy az MBA képzés érintettjei számára önköltség kedvezményre javaslatot nem készített elő. Magatartása egyben sértette az Mt. 52.§ (1) bekezdés c), d), e) pontjában foglalt kötelezettségeit is.

[16] A felmentés harmadik indoka szerint külföldi és belföldi egyetemi hallgatóktól írásos panaszok érkeztek a felperes oktatói feladatellátásával, információk átadásával kapcsolatban, miszerint a ténylegesen megtartott órák és az előzetesen meghirdetett órarend egymástól eltértek, elmaradt óra nem kerültek pótlásra, a hallgatók nem kaptak kellő időben tájékoztatást a vizsgaidőpontokról, egy napra egy óra eltéréssel került vizsga kiírásra, illetve a felperesnek címzett leveleikre egyáltalán nem kaptak választ. Így a felperes nem tett eleget azon oktatói kötelezettségeinek, hogy segítse a hallgatók felkészülését, megadja részükre a megfelelő támogatást, illetve kommunikáljon velük.

[17] A negyedikként megfogalmazott indok értelmében a felperes nem tanúsított együttműködést a GTK dékánjával és az oktatási dékánhelyetessel sem. A dékánhelyettesi feladatátadás-átvétel során nem adta át a konferencia szervezéshez szükséges információt munkatársainak, a közös meghajtóról szakmai anyagokat más meghajtóra mentett.

Mindezeket az indokokat a munkáltató úgy ítélte meg, hogy az részéről teljes és visszavonhatatlan bizalomvesztést eredményezett a felperes irányába.

[18] Az elsőfokú bíróság Kjt. 30. § (1) bekezdés c) pontja, az Mt. 6. § (2) bekezdése, 8. § (1) bekezdése, 52. § (1) bekezdés c), d), és e) pontja, 66. § (4) - (6) bekezdése alapján a felmentést jogellenesnek találta.

[19] Az első indok tekintetében a 2019. április 11. és augusztus 16. közötti időszakot érintő e-mailekből megállapította, hogy a nyelvi felkészítő tanfolyam ötlete és annak vállalkozási alapon történő megszervezése a levelezést kezdeményező dr. tanú6 nyelvtanártól indult. Ezt követően a felperes a megvalósítás lehetőségeiről egyeztetett, tájékozódott kollegái körében, mindez az „ötletelés” szintjén valósult meg. A felperest mindaddig bejelentési kötelezettség a dékán felé nem terhelte, amíg a tanfolyam konkrét keretei, ideje nem tisztázódott. A felperes nem sértette meg az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét, hiszen a nyári tanfolyam indításának az ötlete az egyeztetés fázisát nem lépte túl, a megvalósítás csak az elképzelés szintjén maradt. Ezt követően a felperes 2019 augusztusában egyértelműen tájékoztatta a kollegáit arról, hogy a továbbiakban nem is kíván foglalkozni ezzel a lehetőséggel. Nem vitatottan az egyetemen belül nyári intenzív tanfolyam és felzárkóztató képzés nem indult, ezáltal a felmentésben rögzített „kiszervezés” nem valósulhatott meg, mivel ez utóbbi egy már létező feladat, tevékenység ellátásának átadását feltételezi külső cég vagy személyek részére.

[20] Ezzel egybehangzó volt dr. tanú6 nyilatkozata, aki elmondta, hogy nem az egyetemről kívántak képzést kivinni, hanem egyetemi kereteken kívül akartak nyelvi felzárkóztatást megszervezni. Lényeges körülményként értékelte, hogy a hallgatók nem az alperessel álltak jogviszonyban, hanem a egyeteml képzésén vettek részt, és terveik között szerepelt, hogy felvételiznek az alpereshez, így az alperes jogos gazdasági érdekeinek veszélyeztetése sem volt megállapítható. Figyelemmel arra, hogy a felmentésben nem szerepelt a kínai hallgatók befogadói nyilatkozatainak aláírásával kapcsolatos indok, ezért az alperes perbeli érvelését nem vizsgálta. Megállapította, hogy a felmentés első indoka valótlan, egyben nem felel meg az időszerűség követelményének sem, mivel a felperes terhére rótt magatartások elsősorban a dékánhelyettesi pozíciójához kötöttek, amelyről 2019. október 1-jével lemondott.

[21] A felmentés második indokának valósága körében megállapította, hogy azt a „Intézet külföldi jelentkező ügyének rendszerszintű elemzése, a bejelentésben érintett eljárási értékelése” tárgyú belső ellenőri jelentés nem alapozza meg. A vizsgálatot ugyanis az alperes a felmentés írásba foglalását követően indította meg, a jelentés 2020. május 14-én, több, mint három hónappal a felmondás közlését követően készült el. Az abban foglaltak mindösszesen feltételezik és valószínűsítik a felperes magatartását, szerepét a tandíjkedvezmény megadása körében, és tanú8 belső ellenőr tanúvallomása szerint is csak azt lehetett megállapítani, hogy szabálytalan kedvezményadás történt, de annak konkrét felelősét nem.

[22] Az eljárás egyéb anyaga és a további bizonyítékok sem támasztották alá az indok valóságát. Értékelte, hogy tanú3 tanú úgy nyilatkozott, hogy nem kért tandíjkedvezményt és a felperessel bizonyítottan lefolytatott telefonbeszélgetése legfeljebb a kedvezmény lehetőségéről való tájékoztatásként értelmezhető, konkrét és tényleges kedvezmény biztosítását nem igazolja. tanú7 tanú megerősítette, hogy nem létezett olyan gyakorlat, hogy szóban vagy telefonon engedélyezésre került volna fizetési kedvezmény. A kurd házaspár és tanú1 dékán közötti e-mailváltásból, illetve hallgató 2020. május 18-i e-mail üzenetéből megállapította, hogy a hallgatónak nem volt tudomása arról, hogy ki döntött a tandíjkedvezményről. Abból, hogy a dékán 2020. májusában próbálta kideríteni, azt, hogy a kurd házaspár kitől kapta a tandíjkedvezményt, arra következtetett, hogy a felmentéskor a munkáltatónak nem volt tényleges tudomása a tandíjkedvezmény engedélyezőjének személyéről. tanú5 vallomása önmagában ellentmondásos volt a kedvezmény megadásáról és az, hogy a felperes részéről egy értekezleten elhangzott a javaslat a kurd házaspár kapcsán a tandíjkedvezményről, nem egyenértékű a kedvezmény tényleges megadásával. Arra figyelemmel, hogy nem a felperes büntetőjogi felelősségéről kellett ezen indok vizsgálata kapcsán döntenie, és a felmentés indokolása sem utalt bűncselekmény gyanúja miatti jogviszony megszüntetésre, alaptalannak ítélte az alperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmét.

[23] A felmentés harmadik indoka tekintetében úgy foglalt állást, hogy a külföldi hallgatóktól származó e-mailek - 2019. 09. 16.-i és 2019. 11. 24.-i - nem tekinthetők a felperes oktatási tevékenységével kapcsolatos panaszoknak. Az előbbi tartózkodási engedély kiadásához kapcsolódó igazolást érintett és nem tartalmaz a felperes oktatói tevékenységével kapcsolatosan semmilyen megállapítást, kifogást. A második, név iraki orvosnak az órák látogatásának akadályoztatásával kapcsolatos e-mailje sem minősül ilyen panasznak. Abban a hallgató az országában kialakult helyzet és foglalkozása miatt kérte a felperes segítségét, mivel nem tudott Budapestre utazni, a felperes válaszát a hallgató „korrekt hozzáállásként” értékelte.

[24] Úgy ítélte meg, hogy tanú3 2020. január 10-i e-mailjében valóban kritikát fogalmazott meg az MBA szakon megvalósuló képzés szervezettségével kapcsolatosan, azonban a becsatolt e-mailekből kitűnik, hogy tanú7 tanulmányi ügyintéző e-mailben megküldte a hallgatóknak a szakkal kapcsolatos tájékoztató anyagot. tanú4 koordinátor szóban tájékoztatást adott az órarendről, továbbá 2019. november 9-én megírta a hallgatónak, hogy kérését továbbította a felperes felé, aki pedig azt jelezte, hogy betegállományban van, így e-mailben kérte rögzíteni a problémákat. Igazolást nyert, hogy a felperes megkérte tanú5 koordinátort a kari prezentáció és előadás anyagának megküldésére a hallgatók felé, ez 2019. szeptember 25-én ténylegesen megtörtént, valamint a felperes tájékoztatta a hallgatókat az elmaradt óra pótlásának időpontjáról is a kitűzött időpontot megelőzően egy hónappal. Mindezek alapján megállapította, hogy panaszban foglalt kifogások egyrészt alaptalanok, másrészt olyan általános, bármely szakon előforduló problémák voltak, amelyek a felperes tartós alkalmatlanságának megállapítására nem alapot. tanú3 vallomásából is kitűnt, hogy folyamatos kapcsolatban volt az MBA szak mindkét koordinátorával, és nem nyert igazolást, hogy a felperes elzárkózott volna a hallgatókkal történő kommunikációtól. A tanú megerősítette, hogy a felperes oktatóként kifejezetten jó benyomást tett rá. Mindezek alapján a felmentés harmadik indokát is valótlannak ítélte meg.

[25] A felmentés negyedik indoka kapcsán hangsúlyozta, hogy az alperes az MBA képzéssel kapcsolatos szakmai anyagok átadása körében az együttműködés hiánya miatt a felperest írásbeli figyelmeztetésében részesítette. Ezen intézkedés jogszerűségéről a felek között korábban folyamatban volt perben jogerős bírósági döntés született, ezért az írásbeli figyelmeztetéssel szankcionált magatartás a felmentés önálló indokát a kétszeres értékelés tilalma folytán nem képezhette. Megállapította továbbá, hogy a felperes a 2019. október 12-i e-mail tanulsága szerint eleget tett a nevű konferencia szervezésével kapcsolatosan a dokumentumok, információk átadására vonatkozó kötelezettségének, ezért ez az indok sem felel meg a valós indokolás követelményének.

[26] A felmentés jogellenességére tekintettel az Mt. 82. § (4) bekezdése, valamint a Kjt. 33. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontja alapján a négyhavi felmentési időre járó távolléti díj és az Mt. 82. § (3) bekezdés b) pontja, és a Kjt. 37. § (6) bekezdés e) pontja alapján négyhavi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés megfizetésére kötelezte az alperest a kereseti kérelemhez kötötten.

[27] Nem találta alaposnak az egyenlő bánásmód megsértése miatti személyiségi jogsértés iránti keresetet, mivel a felperes által megjelölt „tudományos előmenetel, szakmai tevékenység” nem tekinthető az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § t) pontja körében értelmezhető „egyéb helyzetnek”. A felperes által megjelöltek nem az egyén személyisége lényegi vonásához, és az egyént egy sérülékeny társadalmi csoporthoz kapcsolódó tulajdonságnak minősülnek (4/2017 (XI.28.) KMK vélemény).

[28] Az Mt. 9. §-a alapján alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2: 42. § (1)-(2) bekezdése, 2:43. § c) és d) pontja, 2:45. § (1) bekezdése alapján bírálta el személyiségi jogsértés körében előadottakat. Álláspontja szerint a tanúl által használt és a felperes magatartására utaló minősítő jelzők (gonosz, szálnalmas) alkalmasak arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják, a levelezés szóhasználata, stílusa kifejezésmódjában indokolatlanul bántó. Értékelte, hogy az e-mail váltásra egy munkahelyi környezetben került sor, ahol ez a hangnem nem általános és elfogadott, illetve a dékán felperest minősítő, kifejezetten rossz színben feltüntető véleményéről a felperes felettesei is tudomást szereztek. Ezért osztotta a felperes azon hivatkozását, hogy az e-mailek hangvétele becsületsértő volt és ezzel összefüggésben 200.000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, tekintettel arra, hogy a munkatársak viselkedése a munkáltató ellenőrzési körébe tartozó körülmény.

[29] tanú10 tanúvallomása alapján megállapította, hogy az irodai zárcsere után a kulcshoz a felperes nem férhetett hozzá, ezért nem nyert igazolást, hogy a felperes a kulcs átvétele mellett szabadon bejárhatott az irodába. Az a körülmény, hogy a még jogviszonyban álló felperest az irodájából kitiltották, a vizsgaidőszakban megvonták a munkahelyi e-mail elérhetőségéhez és személyes tárgyaihoz való hozzáférését, megalázó, és a munkatársak

részéről találgatásokra alapot adó helyzetet eredményezett. A tanúvallomás azt is igazolta, hogy a kollégák kijelentései („azért kellett bezárni az irodát, mert a felperes sikkasztott”, „két biztonsági őrnek kellett kikísérni az épületből, mert nem csak az irodájából van kitiltva a felperes, hanem az egész egyetemről”) alkalmasak voltak a felperes negatív, hátrányos megítélésére, és olyan szóbeszéd kialakítására, hogy a felperes nem végezte jól a munkáját. Mindez abból eredt, hogy az alperes a felperes irodáján zárcserét hajtott végre, így a felperes jóhírnevének megsértésére a valótlan kijelentések alkalmasak voltak, ezért 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[30] A pertárgy értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 21. § (1) bekezdése alapján 4.600.000 forintban állapította meg, míg a felperes pernyertességének arányát 90 %-ban, így a Pp. 83. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes perköltségének viselésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg az eljárás illetékét, és akként rendelkezett, hogy az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti személyes illetékmentessége és a felperes munkavállalói költségkedvezmény miatt azt az állam viseli.

Az alperes fellebbezése

[31] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) – e) pontjai által meghatározott keretek közötti felülbírálatával annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[32] Érvelés szerint a felmentés a Kjt. 30. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelően történt, valós és okszerű indokok alapján, ellentétben az elsőfokú ítéleti megállapításokkal. Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokkal és a tanúvallomásokkal ellentétesen tévesen állapította meg, hogy a nyelvi előkészítő tanfolyam ötlete és vállalkozási alapon történő megszervezése dr. tanú6 nyelvtanártól indult. A tanú ugyanis elmondta, hogy kidolgozott egy nyelvi oktatási programot, amit egyetemi keretek között javasolt bevezetni, a külsős tanfolyam ötlete azonban nem tőle eredt. A tanúvallomások és az e-mail levelezések azt támasztják alá, hogy a tanfolyam szervezését a felperes bonyolította és fogta össze, aki nem csak résztvevője, hanem kezdeményezője volt a nyelvtanfolyam külsős vállalkozásként történő lebonyolításának. Ezt félreérthetetlenül igazolják a felmentésben idézett elektronikus levélüzenetek. Azokból tükröződik, hogy a felperes nem egyszeri nyári tanfolyamban gondolkodott, hanem a tanév időszakára is tervezett és igazolást nyert a felperes gazdasági érdekeltsége is, aki még akkor is a kiszervezésben gondolkodott, amikor kollégái tájékoztatták a dékánt a tervéről.

[33] Dr. tanú6, tanú5 és tanú1 tanúvallomásából kitűnik, hogy az egyetemen belül is felmerült az angol felzárkóztató nyelvi képzés, és ezért nem felel meg a valóságnak, hogy

csak olyan nyelvtanfolyamot kívántak megvalósítani, amely az alperesi intézmény keretei között nem lehetséges. Az Mt. 8. § (1) és (2) bekezdéséből következően a munkáltató jogos gazdasági érdekének veszélyeztetése is kötelezettségszegésnek minősül és emiatt korlátozható a munkaidőn kívüli munkavállalói magatartás. A perbeli esetben önmagában az veszélyeztette a munkáltató gazdasági érdekeit, hogy az oktatási tevékenységet azért kívánta a felperes a munkáltatótól elkülönítetten ellátni, hogy azt ne munkaidejében kelljen teljesíteni.

[34] A felperest az Mt. 6. § (2) bekezdése szerinti kölcsönös és általános tájékoztatási kötelezettség is terhelte a jogviszony fennállta alatt az együttműködési kötelezettség részeként. A perbeli levelezésből kitűnik, hogy a felperes számonkérte kollégáit amiatt, hogy a dékánt tájékoztatták a tanfolyam ötletéről, kifejtve az ezzel kapcsolatos ellentétes álláspontját (2019. július 30-i e-mail). E levélből az is megállapítható, hogy a nyelvi tanfolyamot vállalkozási alapon nem dr. tanú6 kívánta kiszervezni, mert ekkor felmerülő aggályairól a dékánt nem tájékoztatta volna. A felperesnek a felmentés első pontjában terhére rótt cselekménye független korábbi dékánhelyettesi megbízatásától, közalkalmazottként alapvető kötelezettsége volt az Mt. 52. § (1) bekezdésében írtak teljesítése az Mt. 8. § (1) bekezdésében előírtak betartásával.

[35] Az önköltségi kedvezmény megállapítására vonatkozó felmentési indok körében rámutatott, hogy a belső ellenőri jelentés utólag igazolta ezt az indokot. A bizonyítékok köréből a felmentést követően lefolytatott vizsgálatok eredményét tartalmazó megállapítások nem zárhatóak ki. A jelentésen és az e-mailváltásokon túl a tanúvallomások is alátámasztották, hogy a felperes döntött szabálytalanul a költségkedvezményekről. tanú7, tanú5, tanú3 és tanú1 tanúvallomásai egyértelműen igazolják ezen felmentési indok valóságát. A hallgatói panaszok körében dr. név, tanú1 is több hallgatói panaszra emlékezett a szakkal kapcsolatosan.

[36] A munkatársakkal való együttműködés hiánya körében az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy 2019 szeptemberétől 2020 januárjáig a felperes mindent elkövetett azért, hogy az MBA szak anyagaihoz mások ne férjenek hozzá. A pendrive átadása, illetve a közös meghajtóhoz való hozzáférés hiánya nem cáfolata annak, hogy az MBA anyagok teljes hozzáférését nem biztosította a felperes. Az elsőfokú bíróság előtt folyamatban volt másik pernek a tárgya az írásbeli figyelmeztetés jogszerűsége volt, így jelen eljárásban előadott tényeket, körülményeket a másik per eredményétől függetlenül vizsgálnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak. Értékelni szükséges tanú5 tanúvallomását és az ekörben becsatolt e-mailek tartalmát, melyek egyértelműen igazolják, hogy a dékán a képzéssel kapcsolatos problémák felderítése miatt kérte a felperestől az MBA teljes iratanyagának átadását, amelyre a felmentés napjáig nem került sor. A jogviszony megszűnését követően sem adta át a képzés anyagait a felperes, amit igazol a rektor és munkatárs közötti 2020. február 16-i levelezés.

[37] A felperes a keresetlevelében maga is elismerte, hogy a komplett nevű intézményi és az MBA szak anyagait áthelyezte egy S-meghajtóra, amelyhez másnak nem volt hozzáférése, és ezen anyagok nem képezték a felperesi feladatellátás elemeit. Értékelni

kellett volna a dékán 2020. január 13-i e-mailjét, és azt, hogy 2019 szeptemberétől csak 2020. január 14-én jutott el a felperes oda, hogy az S-meghajtóhoz való hozzáférés lehetőségéről írjon a dékánnak, addig azt a látszatot keltette, hogy ő sem jut hozzá, vagy nem érti, hogy mit kér tőle a dékán.

[38] Az egységes bírói gyakorlatra, és az MK 95. számú állásfoglalás I/a. pontjában foglaltakra utalva hangsúlyozta, hogy a munkavállalónak felrótt kötelezettségszegések alapul szolgálhatnak a munkáltató bizalomvesztéssel indokolt felmondásához. A perbeli esetben a felperes kötelezettségszegő magatartása miatt alappal rendült meg a bizalma a felperesben, ezáltal a munkaviszony fenntartása lehetetlenné vált.

[39] A sérelemdíj alapjául szolgáló kötelezés körében az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy a levelezés tanúl dékán és a felperes között zajlott, így nem lehet alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését befolyásolja. A két fél közötti viszony elmérgesedett és egymás irányában történt számonkérés alkalmával került sor a szóváltásra. A munkáltatótól nem elvárható, hogy munkatársak napi levelezését ellenőrizze, felperes az őt ért sérelmekért a dékánnal szemben érvényesíthetett volna igényt. A munkáltató nem sértette meg a felperes becsületét és jóhírnevét a zárcsere során, annak jogszerű indoka volt, mivel attól lehetett tartani, hogy az egyetemi számítógépen található anyagokat a felperes eltünteti. A dékáni titkárságon munkaidőben bármikor kérhette a felperes, hogy engedjék be az irodájába. A felperes és a dékán közötti, az MBA anyagok iratainak átadásával kapcsolatosan a felperes félretájékoztatta a dékánt, így az a következtetés vonható le, hogy a felmentésre vonatkozó döntés meghozatala után a bizalomvesztés miatt megalapozottan döntött az alperes a felperesi szoba lezárásáról az adatok védelme érdekében. A körülményekről kizárólag az ügyben érintettek értesültek, mindez önmagában személyiségi jogsértést nem eredményez és nem teremt jogalapot a sérelemdíj iránti igényre.

A felperes csatlakozó fellebbezése és fellebbezési ellenkérelme

[40] A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte a sérelemdíj 1.000.000 forintra való felemelésével, egyben másodfokú perköltségigényt is előterjesztett.

[41] Hangsúlyozta, hogy a kereseti kérelemben megjelölt sérelemdíj mértéke jelképes összegű, az irodából való kizárás önmagában felbecsülhetetlen, pénzben nem kompenzálható sérelmet okozott számára, emellett az elektronikus munkaállomását is letiltott személyesen a dékán, ami a becsület és a jóhírnév megsértésére alkalmas volt. Az elsőfokú bíróság alulmértékelte a sérelemdíj összegét, nem értékelte, hogy a munkavállalók közötti konfliktust a munkáltató nem megfelelően kezelte, ellenben maga is részt vett a támadásokban és bizonyítékok nélkül, koholt vádakkal megszüntette a jogviszonyát. Egyoldalúan hitelt adott a bejelentők rágalmainak és az ő előmenetelüket biztosította, illetőleg az állandó „feljelentgető” munkatársra bízta az ellenőrzést. Hónapokon keresztül ki volt téve

a dékán időnként becsületsértő zaklatásainak, ellenben a dékán nem intézkedett a kéréseire, pl. a rendszergazdánál. Dr. tanú6 volt az, aki vizsgálta a potenciális jelentkezők nyelvi tudását, majd ezt követően kereste meg, hogy nyári tanfolyamon fejlesszék a jelentkezők nyelvi képességét, és jelezte, hogy számlát tud adni. Továbbá a belső ellenőr tanúkénti meghallgatása során benyújtott egy dr. tanútól származó iratot, az abban foglaltak miatt feljelentéssel élt, amely kapcsán a meghallgatásra az elsőfokú tárgyalás berekesztése után került sor. Ezért a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján kérte a jegyzőkönyv utólagos bizonyítékként való elfogadását.

[42] Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben igazolást nyert. Az egyetemi oktatók a szakmai és tudományos előmenetel szempontjából olyan csoportot képeznek, akik egymással szemben összehasonlíthatóak és védett tulajdonságot jelentenek. A dékán ellehetetlenítette szakmai előmenetelét, az egyetemi tanári kinevezéshez szükséges doktori képzésben való működését, ellenben a perbeli cselekményekkel érintett kollégái megszerezték a PhD fokozatot, szakmai előmenetelük sérelmet nem szenvedett. A sérelemdíj mértékének megállapítása szempontjából jelentős ténynek minősül az egyenlő bánásmód követelményébe ütköző magatartás is, és megalapozza a kereseti kérelem szerinti marasztalási összeget.

[43] Fellebbezési ellenkérelmében a csatlakozó fellebbezésben foglaltakon túl az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetéseket vont le. Fellebbezését az alperes a szövegkörnyezetéből kiragadott tartalmakra építette, egyes előadásai saját véleményén alapulnak és sajátos értelmezést takarnak. A hivatkozott e-mail részletek többsége a felmentési dokumentum részét is képezik, amelyekről helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem támasztják alá a felmentési indokokat. Nem mellőzhető annak értékelése, hogy a felmentés közlésekor jelzésére sem kívánta rendezni az alperes a konfliktusos helyzetet, sőt számonkérte azt, hogy miért fordult az etikai bizottság elnökéhez, gyakorlatilag a rektor megfenyegette, nyomatékkaal kihangsúlyozva, hogy mindkét fél érdeke a közös megegyezés elfogadása. Mindez igazolást nyert, amikor az alperes az új munkáltatónak írt megkeresésében rágalmazással illetve, ez az okirat a felek között korábban folyamatban volt perben benyújtásra került, így azt kérte a bíróság számára köztudomású tényként figyelembe venni.

[44] Nem maradhat értékelés nélkül, hogy a felmentést megelőzően az alperes vizsgálatot nem folytatott és személyes meghallgatását sem foganatosította, ellenben a felmentést megelőző hónapokban rendszeresen hétvégenként, késő este, vagy naponta többször, alaptalanul kemény hangvételű e-mailekben zaklatta a dékán, és a bírósági eljárás megerősítette, hogy az alperesi alkalmazottak szándékos és tudatos rosszindulatú tevékenységgel éltek irányába. Dr. tanú6 már a foglalkoztatása során is rossz színben kívánta feltüntetni a munkáltató előtt, ismerőseit, volt kollégáit megkereste olyan információk gyűjtése céljából melyek negatív színben tüntetik fel. Mindezek szintén a jóhírnevét sértették, bel- és külföldön élő személyek körében. A magánvádas büntetőeljárásban dr. tanú6 elismerte, hogy elkövette ezeket a vétségeket, kinyilvánítva, hogy azokat felsőbb utasításra tette, a bocsánatkérés elfogadása miatt a büntetőeljárás azonban lezárult. Mindezek azonban alátámasztják azt a körülményt, hogy a munkáltató tudtával és utasítására szervezett módon

folyt ellehetetlenítése, függetlenül attól, hogy foglalkoztatásának 16 éve során munkáját mindig kiemelkedőre minősítették, és a felmentést követően is az angol nyelvű képzésben nyújtott kimagasló munkájáért keresetkiegészítésben részesült. Mindezek alapján sem igazolt az a tény, hogy a hibákat, hiányosságokat vétett a munkájában, amelyek alátámasztották volna a jogszerű felmentését, a belső ellenőri jelentés sem igazolta azokat.

[45] Mindezekén túl utalt arra, hogy a felmentés közlésekor az alperes is tisztában volt azzal a körülménnyel, hogy kétéves gyermekét egyedül nevelte, így az Mt. 66. § (6) bekezdésében foglaltakat a munkáltató megsértette.

[46] A fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy dr. tanú6 meghallgatásakor elismerte, hogy a 2019. április 11-én írt e-mailben ő ajánlotta a kínai fiatalok részére az intenzív felkészítő tanfolyamot és azt, hogy számlát tud adni és más kollégáit is megkereste az ötlettel. Mindez cáfolatát adja annak, hogy a felperes bonyolította és fogta össze a tanfolyam szervezését. A nyári nyelvi intenzív kurzus nem került megszervezésre, ennek hiányában az egyetem jogos gazdasági érdekeit sem sérthette meg. A dékán tanúvallomásaiban szeptemberi időpontra és általánosságban nyilatkozott a felzárkóztató képzésről, és mivel már 2019 augusztusára világossá tette a kollégák számára, hogy egyetemi keretek között hajlandó tovább-gondolkodni a képzésen, így nem bizonyított az összefüggés a dékán vallomása és az eljárásban vizsgált képzés között. Nem terhelte kötelezettség a jelentkezők nyelvi képességeinek fejlesztésért, ez munkaköri feladatai között nem szerepelt, ellenben számos hallgató e-mail bizonyítja a külföldi hallgatókkal való kiváló kapcsolatát. A dékán tájékoztatásának maradéktalanul eleget tett minden olyan ügyben, amely a dékáni szintet elérte.

[47] Hangsúlyozta, hogy a hallgatók számára tandíjkedvezményt nem engedélyezett, a kurd hallgatót a dékán tudatosan félretájékoztatta, míg tanú3 életszerűtlenül állította, hogy részére 2019 nyarán önmagától ajánlott kedvezményt.

[48] Az oktatói munkájával kapcsolatos panaszok szintén nem nyertek igazolást, tanú3 tanúvallomásaiban kinyilatkoztatta, hogy óráit megfelelő színvonalúnak tartotta, oktatói munkájára nem volt semmi kifogása. A rektor és dékán konkrétumot a hallgatói panaszok kapcsán említeni nem tudott, az iraki orvosként praktizáló hallgató maga ismerte el, hogy nem tud Magyarországra utazni, ezért panaszként az általa leírtak nem értelmezhetőek. tanú3 meghallgatása során elismerte, hogy megkapta a képzéssel kapcsolatos információkat.

[49] Hangsúlyozta továbbá, hogy a munkatársakkal való együttműködés kérdését az eljáró bíróság másik eljárás keretében teljeskörűen megvizsgálta, és megállapította, hogy munkája során a kollégáival minden esetben megfelelően együttműködött, és azt, hogy az MBA anyagokat a dékán megkapta, kéréseit teljesítette, így a felmentés indoka ekörben is valótlannak minősült. A felmentést követő átadás-átvételre a munkáltató értesítést nem küldött, így ekörben sem tehető felelőssé. Az MBA szak anyagaihoz való hozzáférést nem

akadályozta, amikor azt áthelyezte az S-meghajtóra, egyidőben pendrive-on is átadta a tanulmányi osztály ügyintézőjének az anyagot, ezt tanúvallomás is alátámasztja. A dékánnak hozzáférést azért nem tudott adni a meghajtóhoz, mert ahhoz rendszergazdai jogosultság kellett. Semmilyen munkáltatói utasítást nem tagadott meg, ezt is megállapította a korábbi perben jogerősen meghozott bírósági ítélet.

Az alperes csatlakozó fellebbezésre vonatkozó fellebbezési ellenkérelme

[50] Az alperes fenntartotta a fellebbezésében rögzített azon álláspontját, hogy nem tanúsított olyan magatartást, amellyel megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét. A zárcserének jogszerű indoka volt, és az anyagok eltüntetése esetén a szak nyomomonkövethetősége szűnt volna meg. A felperes a fellebbezésben sem jelölt meg az Ebktv. 8. §-ának megfelelő védett tulajdonságot, amely az egyenlő bánásmód megsértését megalapozná. A becsület és jóhírnév megsértését nem eredményezi az, amennyiben a munkáltató nem alkalmaz felmentést másik munkavállalóval szemben, még ha el is követte a felmondásban foglalt magatartást, a felperes ekörben tett állításai nem kerültek igazolásra és azokból nem is következik becsületének és jóhírnevének megsértése. A fellebbezésében nem kiragadta, hanem kiemelte a felmentési okokat alátámasztó idézeteket, amelyek helyes értelmezéséből a felmentési indokok valósága és okszerűsége igazolható. Ugyanakkor nem bír jelentőséggel a fellebbezés elbírálása szempontjából a rektor kijelentéseivel kapcsolatos érvelés, ahogy a dr. tanúval szemben indított magánvádas büntetőeljárás sem. Azok nem cáfolják az elsőfokú eljárás során tett tanúvallomásokat és e-mail üzeneteket.

[51] A felperes az Mt. 66. § (6) bekezdésének megsértésére a keresetében és az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, így azt nem pótolhatja a fellebbezési ellenkérelem keretében. A fellebbezésben részletesen levezetésre kerültek a felperes azon kijelentései, amelyekkel igazolást nyert, hogy megsértette az Mt. 8. § (1) bekezdésében írt kötelezettségét az angol nyelvi felzárkóztató nyelvtanfolyam megvalósításával kapcsolatos lépéseivel. Bizonyítást nyert az elsőfokú eljárásban, hogy az egyetemi szabályoktól eltérően szóban engedélyezte a felperes a tandíjkedvezményt a hallgatóknak, majd hagyta, hogy azokat más rögzítse a Neptun rendszerben az általa közölt adatok alapján. Mindezt alátámasztja tanú7 és tanú5 tanúvallomása.

A felperes észrevételei

[52] Érvelése szerint a sérelemdíj vonatkozásában a védett tulajdonságokat megjelölte, hivatkozott ugyanis az azonos helyzetben lévők közötti hátrányos megkülönböztetésre, miszerint a munkáltató a munkatársak tudományos, szakmai előmenetelét támogatta ellenében. Utalt arra, hogy a felmentéskor gyermekét egyedül nevelő anyaként gyermekgondozási segélyen volt és a munkáltató nyilvánosság előtti becsületsértő, rágalmozó kommunikációja sértette szakmai és emberi jóhírnevét.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[53] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés sem alapos.

[54] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és azokból a jogszabályoknak megfelelő helytálló következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott a felmentés jogellenesége, a sérelemdíj jogalapja és összezszerűsége tekintetében is.

[55] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a fellebbezésben kiragadott levélrészletekkel és vallomásrészletekkel szemben az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes és dr. tanú6 nyelvtanár között konkrét eredmény nélküli, előzetes egyeztetés folyt egy angol nyelvi felzárkóztató képzés megvalósításának lehetőségeiről. A felperes ebben az időszakban dékánhelyettesként dolgozott, az így betöltött vezetői munkakörére is figyelemmel nem állapítható meg részéről kötelezettségszegés amiatt, hogy a nyelvi képzés egyes megvalósulási formáinak lehetőségeit megvizsgálta azzal együtt, hogy a felmentés indokolása szerinti, egyetem által szervezett térítési díjas nyelvi – felzárkóztató – képzés nem létezett.

[56] Azt is helytállóan fejtette ki, hogy az indokolás az idő múlására tekintettel az okszerűség követelményének nem felelt meg, figyelemmel arra, hogy az MK 95. számú állásfoglalás I/a. pontjában foglaltak szerint a felmondás indoka abban az esetben okszerű, ha abból elfogadhatóan lehet arra következtetni, hogy a munkáltatónál a munkavállaló munkájára a továbbiakban nincs szükség. Ez teszi ugyanis megalapozottá azt a munkáltatói nyilatkozatot, amelynek célja a foglalkoztatási jogviszony megszüntetése. Ebből következően a jogviszony fenntarthatatlanságát megalapozó felmentési indoknak a jogviszonyt megszüntető intézkedés közlése idején kell fennállnia (EBH2016. M.20.). A dékán a tanúvallomásában beszámolt arról, hogy már 2019. augusztusában tájékoztatást kapott az angol nyelvi felzárkóztatás kapcsán felvetődött ötletekről, amikor a felperes dékánhelyettesi munkakört töltött be. A 2019. augusztusáig „tett lépések” miatt róttá az alperes a felperes terhére az Mt. 6. § (2) bekezdésében és Mt. 8. § (1) és (2) bekezdésében foglalt kötelezettségszegéseket, azonban azokból okszerűen nem következik, hogy több hónappal később már egyetemi docensként foglalkoztatott felperes munkájára az alperes megalapozottan miért nem tartott igényt.

[57] Az önköltség kedvezményes megállapítása vonatkozásában a belső ellenőri jelentés alapján, illetve az azt készítő tanú8 vallomása alapján sem állapítható meg a felmentésben a felperes terhére rótt kötelezettségszegés. Ezek egyike sem tartalmaz a felperes felelősségét határozottan és egyértelműen tartalmazó megállapítást. Arra is helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy az egyéb vallomások sem tartalmaztak erre vonatkozó utalást,

mivel a kurd házaspár tanú1 dékán levelében tett hivatkozása folytán nyilatkozott úgy, hogy amennyiben a felperes részéről elhangzott egy ilyen elismerés, akkor az engedélyt tőle kapták. tanú3 részére tett felperesi nyilatkozat pedig csak a kedvezmény lehetőségéről való tájékoztatásként volt értékelhető. tanú7 vallomása egyértelmű volt abban a körben, hogy nem volt szóbeli engedélyezési gyakorlat, és nem is volt tudomása ezekről a kedvezményekről, a felperes engedélye pedig nyilvánvalóan feltételezte volna, hogy legalább az a személy, aki az alperes részéről a kedvezményt rögzíti, annak tudomása van egyrészt magáról a jogosultságról, másrészt pedig az engedélyező személyéről is. Ezért önmagában az, hogy az érintettek kevesebb tandíjat fizettek be, nem támasztja alá az engedély meglétét és különösen azt nem, hogy a felperes az alperesi szabályzattal ellentétesen járt el és önköltségkedvezmény engedélyezéséről döntött.

[58] A hallgatói jelzések kapcsán is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a csatolt e-mailek nem tekinthetők a felperes oktatási tevékenységével kapcsolatos panaszoknak. A perben beszerzett bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy a tájékoztató, az előadások anyaga, a kari prezentáció a hallgatók részére megküldésre került, az órarendről és az elmaradt órák pótlásáról is tájékoztatták a hallgatókat a felperes vezetésével működött továbbképzési szak munkatársai, illetve közvetlenül a felperes is. Az egyéb, a képzés szervezése és lebonyolítása során felmerülő, leginkább technikai, vagy adminisztratív jellegű problémák pedig szintén nem támasztják alá a felperes tartós alkalmatlanságát.

[59] A tanszéki anyagok hozzáféréseivel, a munkatársakkal való együttműködéssel kapcsolatos felmentési indok körében helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy jogerős bírósági döntés született arról, hogy a felperes ezen kötelezettségének eleget tett a perrel érintett időszakban. Jelen perben az alperes már nem tehetett vitássá az MBA szakkal kapcsolatos anyagok hozzáféréseivel kapcsolatos „eseményeket”, annak teljeskörű értékelését adták a felek között korábban folyamatban volt perben eljáró bíróságok.

[60] Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felmentés indokai valótlanként és ezáltal okszerűen a bizalomvesztést sem alapoZHatják meg, így az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát és annak jogkövetkezményeit köteles viselni. E körben az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság döntésének összecszerűségét nem kifogásolta, így arra a másodfokú bíróság felülbírálata sem terjedt ki a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. §-a alapján. Mivel a felmentés jogellenesnek minősült, az Mt. 66. § (6) bekezdésében foglaltak értékelésének sem volt jelentősége.

[61] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés is érintette ugyanakkor a sérelemdíj kapcsán meghozott elsőfokú döntést. A másodfokú bíróság megállapította, helyesen foglalt állást arról az elsőfokú bíróság, hogy miután a felperes és a dékán között folytatott e-maileket más munkatársak is megkapták, a levelezésben használt kifejezések alkalmasak voltak a felperes társadalmi megítélésének negatív befolyásolására. A dékán szóhasználatai, írásainak kifejezőmódja indokolatlanul bántó volt, mint ahogy a még jogviszonyban álló felperes saját

irodájából történő kizárása is alkalmas volt a személyét érintő találgatásokra, a munkatársak közötti szóbeszédre, így a felperes jóhírneve sérelmét megvalósították.

[62] Ugyanakkor a felperes által a csatlakozó fellebbezésben felhozottak alapján nem látott lehetőséget a sérelemdíj felemelésére sem a másodfokú bíróság. Egyrészt a dékán részéről tanúsított, a csatlakozó fellebbezésben említett további magatartások, a konfliktuskezelés nem megfelelő voltára tett hivatkozások a becsület és jóhírnév sértéshez nem tartozóak. Másrészt dr. tanú „információ gyűjtésével” kapcsolatosan a büntető eljárás során tett nyilatkozatával a felperes azt kívánta igazolni, hogy a munkáltató mindenáron meg kívánt „szabadulni tőle”, mindez azonban nem az egyenlő bánásmód megsértése, illetve a becsület és jóhírnév sérelme körében értelmezendő körülmény. A bejelentések kivizsgálásának elmaradása sem sérelemdíj iránti igényt alapozhat meg, konkrét, a felmentésben rögzített tényállítások valóságtartalmának vizsgálata a felmentés jogszerűségéhez tartozik és orvoslását a jogellenességhez kapcsolódó jogkövetkezmények eredményezik.

[63] Az elsőfokú bíróság azt is helytállóan állapította meg, hogy a felperes tudományos előmenetele nem tekinthető az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyéb helyzetnek, ennek folytán az egyenlő bánásmód megsértésére alapított személyiségi jogsértésre alapuló sérelemdíj iránti kereset is alaptalan volt.

[64] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rész

[65] A felek fellebbezése, illetve csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre, de a helybenhagyott marasztalási összegre (4.100.000 Ft) tekintettel túlnyomó részben a felperes tekinthető pernyertesnek, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, amit a képviselőtét ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerinti munkadíjban került felszámításra. A másodfokú bíróság a felperesi pervesztes részre eső, az IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint számított alperesi perköltséget (500.000 x 2,5%) is figyelembe vette és a másodfokú eljárásra a költségfelszámításban meghatározott időtartamokat (20 óra) a tárgyalás tényleges időtartama és az előkészítő irat elkészítésére - annak 1,5 oldal terjedelme miatt - felszámított időtartamot részben eltúlzottnak találta. Mindezek alapján mérlegeléssel határozta meg a felperesnek járó másodfokú perköltséget.

[66] A felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága és az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége folytán a le nem

rótt, Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési és Itv. 46. § (4) bekezdése szerinti csatlakozó fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2022. november 17.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...